

Focus group 3

(nepředplatitelé)

Datum konání: 19. března 2019

Zahájení: 17.07 hod.

Ukončení: 19.07 hod.

Doba trvání: 2 hod. 00 min.

Účastníci:

Monika Karafiátová (student)

Zuzana Karafiátová (student)

Jana Kocábová (20-40)

Michaela (20-40)

Lenka Kročová (20-40)

Richard Knotek (40-60)

Eva Hejnová (40-60)

Štěpánka Klimková (60+)

Význam zkratk:

JČ – Jaroslav Černý, moderátor

JH – Jitka Honsová, moderátorka

(nesroz.) – nesrozumitelně

SD – Slovácké divadlo

FB – Facebook

IG - Instagram

(...)

Štěpánka: *Když možu, tak do divadla jdu, akorát že nemám předplatné, a ty vstupenky sehnat volně je problém, na některé ty představení.*

JČ: A to předplatné proč nemáte?

Štěpánka: *Tož zas tak často do divadla se mně nechce.*

JČ: Myslíte, že byste to nevyhodila?

Štěpánka: *No, no, no.*

JČ: A když nakupujete vstupenku, tak na základě čeho vybíráte, na co půjdete?

Štěpánka: *Tak buď mně někdo řekne, jakože na tom byl, třeba kamarádka nebo v práci, nebo se podívám na internet jako, přečtu si recenze, jaké jsou a o čem ta hra je, nebo kdo tam aj hraje.*

JČ: Takže i to hraje roli v tom, když se rozhodujete, co navštívíte, že se podíváte i na ty herce.

Štěpánka: *Jo, jo, jo.*

JČ: Děkuju. Moniko, vy jste říkaly, že jste byly taky nějak před rokem, nevím tedy jestli i se Zuzkou...

Monika: ... myslím, že byla taky...

JČ: ... a vy jste taky vyhrály na plese lístky nebo...?

SMÍCH

Monika: *Ne, my na doporučení. Vlastně na ty Rychlé šípy, my jsme byly už dvakrát a strašně se nám to líbilo, takže to byla jasná volba.*

JČ: A navštívila jste už někdy nějakou jinou hru na základě vlastního výběru? I třeba mimo Slovácké divadlo?

Monika: *Na základě vlastního výběru asi ne. Vždycky na doporučení, když byla nějaká akce, někdo domluvil, tak jsem se přidala.*

JČ: A podíváte se třeba někdy i na ten program divadla, třeba na plakátě?

Monika: *Když na něj narazím, když kolem jdu, tak si řeknu, že bych třeba šla, ale já zas úplně nemám zas koho bych s sebou vzala a samotné se mně úplně nechce.*

JČ: Jasně. Děkuju. Lenko, jak vy, vy jste byla naposledy – jak je to dlouho a na čem jste byla?

Lenka: *Je to asi měsíc a byla jsem na tom Dva úplně nazí muži.*

JČ: Jak se vám to líbilo?

Lenka: *Líbilo se mi to, líbilo se mi to moc. Chtěla jsem na to jít, protože tam hraje vlastně herec, který pochází ze stejné vesnice jako já, a taky na doporučení, že to je komedie dobrá, tak jsem šla a líbilo se mi to.*

JH: Jste z Bánova nebo z Traplic?

Lenka: *Z Bánova.*

SMÍCH.

JČ: A to vám doporučili známí, tu hru, nebo kde jste se o tom doslechla?

Lenka: *No přemýšlím no. Kolegyně v práci má předplatné, tak ta o tom mluvila, a tak asi fakt z doslechu. Možná známí, kamarádka, a tak celkově. Jinak já sleduju Slovácké divadlo i na Facebooku, takže jako tam celkem ty příspěvky jakože sleduju...*

JČ: Takže máte přehled, co se zkouší, co se hraje.

Lenka: *Jo, přesně tak.*

JČ: A vy proč třeba nevyužíváte to předplatné?

Lenka: *Nemám takto nikoho k sobě, že bych jako s někým chodila.*

VŠICHNI SE PODÍVAJÍ NA MONIKU, KTERÁ ZMIŇVALA, ŽE NEMÁ S KÝM CHODIT, NÁSLEDUJE VÝBUCH SMÍCHU.

JČ: Takže myslíte, že když byste měla někoho k sobě, kdo by s vámi všechna ta představení v rámci předplatného navštěvoval, tak že by to pro vás byla zajímavější volba?

Lenka: *No, asi jo.*

JČ: A něco jiného, než ti Úplně nazí muži, navštívila jste třeba v posledních letech?

Lenka: *Jo, viděla jsem toho víc určitě. Králova řeč se mi líbila hodně, 1+2=6 jsem viděla asi dvakrát, protože to jsem jednou dostala a jednou jsem na to byla jen tak, Rychlé šípy jsem viděla několikrát, pak jsem viděla Nájemníky, a pak jsem ještě viděla teda Falešné našeptávání.*

JČ: Tady z těch her, co jste vyjmenovala, to jste je navštívila všechny na základě doporučení nebo třeba jste se dozvěděla o nich i nějak jinak? A vzpomněla byste si na to jak, proč jste si vybrala tu konkrétní hru?

Lenka: *No většinou asi fakt na to doporučení, já zas takhle že bych si jakože vysledovala na internetu, o čem to je, přečetla si to nebo tak, tak takhle asi úplně ne. Na to mám kamarádku, které se vždycky zeptám, jestli to je dobré, jestli na to mám jít, a ona mi řekne.*

JČ: A vy, Jano, ty informace hledáte kde, nebo od koho je přebíráte?

Jana: *No na stránkách, mám ráda moc divadlo, já hraju s ochotníkama, takže mě to zajímá, a vždycky už hledám, co bude nového, o čem to je, kdo to dělá, takže mě zajímá všechno.*

JČ: Takže vy si ty hry vybíráte sama a nejste tak závislá na tom doporučení, ale tím, jak sledujete program, tak už vás tam něco zaujme.

JANA SOUHLASNĚ PŘITAKÁVÁ.

JČ: A co způsobí to, že vás ta hra zaujme, že si ni na koupíte lístek? Je to název nebo očekávaný obsah, nebo herecké obsazení? Máte na to nějaký klíč, dá se to nějak pojmenovat, co vás motivuje k tomu si koupit lístek na ten konkrétní kus?

Jana: *Mě zajímá všechno, jakože, není to, že bych si vybírala, že půjdu na to, protože, mě zajímají, jakože fakt, takto, divadlo, já nechci být ten, kdo chodí jenom na komedie, že mě zajímá prostě jak je to zpracované, jo, scéna, kostýmy, herecké výkony, to o čem to je... takto. Já to mám tak rozdělené.*

JH: A proč teda vy nechodíte na předplatné?

Jana: *Víte proč? Já chodím skoro na všechny, protože syn má předplatné, a teďka zrovna jsem byla ve čtvrtek místo něho tady na Večer na psích dostizích, týden předtím byla dcera místo něho na Kříž u potoka, potom mají další známí předplatné, a vždycky někdo nemůže, takže já pokud můžu, tak vždycky když má někdo narozeniny tak kupuju lístky do divadla, protože mně to přijde, že tím uděláte radost a jdu s tím člověkem jako, takže si to užijeme spolu.*

JČ: Takže věčně alternujete za někoho. Dobře, děkuju vám. Míšo, vy jak se teda dozvíte o tom, co divadlo hraje, a jak si vybíráte, na co půjdete?

Míša: *No já to mám asi trochu specifické, jelikož mám přítele v kulisárně, takže vím úplně přesně co se tam děje. SMÍCH. Takže já teďko chodím, nebo já si vždycky řeknu, když chci jít, jo jakože, on mě nenutí, nedává mně lístky automaticky, já si je musím od něho vynutit a chodím víceméně na ty premiéry, jakože, zajímá mě to a mám o to zájem, naposledy jsem byla na tom Kosmickém jaru a z toho jsem byla trochu taková jako rozpačitá...*

Jana: *Mně se to moc líbilo teda.*

JČ: A čím to je? Měla jste jiná očekávání nebo jste neměla žádná naopak?

Míša: *Já jsem neměla žádné, já většinou jdu se žádným očekáváním, což mě na tom baví, že právě tam, co mi to vlastně přinese. No ale baví mě ta filozofie, nebo tohleto, ty filozofické otázky, super jako jo, ale nemyslím si, že by ta inscenace byla zrovna pro SD, jakože, přijde mi že, tady je trochu jako jiná sorta lidí na to, že tohle je takové hodně náročné a specifické a*

nemyslím, že by režijně to úplně zmákli, tady tohle divadlo, z toho jsem úplně nebyla jako... za poslední dobu do toho nebyla nadšená no. Ale první začátek byl pro mě úplně takový, jakože, výjev odnikud, jako že to je šílené, pak už se to jako skládalo, no ale...

JČ: Dá se říct, že to je typ hry, kterým se třeba i vyhýbáte, když si vybíráte, na co půjdete do toho divadla?

Miša: *To bych neřekla jako úplně že...*

JČ: Takže kdyby to téma bylo jinak zpracované, jinak režijně uchopené, tak myslíte že by vás to zajímalo víc?

Miša: *Já bych spíš řekla takhle, ano, v tomhleto spíš.*

JČ: A ty informace, jak jste říkala, že to máte pravděpodobně od přítele, ale někdy si ty lístky musíte doslova z něho vytahat, to platí na jaké hry třeba? Máte zase nějaké favority, co byste ráda viděla, nebo dá se říct, že všechno, co divadlo nově nazkouší, tak to chcete vidět?

Miša: *Jo, já to chcu jako vidět, zajímá mě to, protože už mi jako divadlo přirostlo k srdci, takže mám radost, že skrze něj tam můžu chodit, a i herci rozhodně už jsou mí oblíbení, tam mám, jako jo, takže už mě taky zajímá, kdo tam hraje, takže to už také, a jak kdy, já mám někdy radši to vážné téma, někdy se radši zasměju, takže mě baví, jako že tam je ta velká...*

JČ:... diverzita.

Miša: *Ano, přesně, to je skvělý. Chodím i na pohádky, to mě taky baví, to je super, s dětma, ještě jak tam jsou ti malí, tak ta energie nádherná, takže... Ta Anička s bylinkovým kouzlem, ty písničky, jako perfektní, teď jsme byli na tu Bílou velrybu, to bylo na Malé sc... ne, oni to dali zrovna na, na, do toho velkého sálu, z toho jsem byla naprosto nadšená, to mně přišlo, že za poslední dobu jako úplně super, takže...*

JČ: Ten rozsah máte široký teda...

Miša: *Jo, já jsem asi nebyla jen na čtyřech tady z toho seznamu (PAPÍROVÝ DOTAZNÍK), ale nebyla jsem třeba na Rychlé šípy, čím se tady divadlo vyslavilo, takže to mě taky ještě zajímá.*

JČ: Jo, děkuju. Richarde, vy vybíráte podle čeho, na co půjdete?

Richard: *Ted'? Ted'... dřív jsme chodili na předplatné, celkem dost dlouho, ale bohužel to začalo kolidovat s fotbalem. A protože su fanoušek Slovácka, mám permicu a chodím tam od doby, co ten stadion stojí, tak jako... dřív to bývalo třeba jeden zápas za sezonu, za tu divadelní nebo za tu fotbalovou, tak to se dalo, to vždycky šla s manželkou kamoška její, to bylo v pohodě. Ale když už to bylo čtyři zápasy, čtyři divadla, tak to už bylo celkem vážné (SMÍCH, OSTATNÍ SE TAKÉ SMĚJÍ), tak nakonec Jana řikala „Ne, zrušme to, protože já nebudu furt někomu říkat, aby šel se mnou, když ty nemáš čas," no tak jo, no tak. Ale třeba tento rok jsme byli na Dva úplně nazi muži a byli jsme na Mnoho povyku pro nic. Ale to jsme šli vlastně cíleně, protože to jsem chtěl vidět ty Dva úplně nahé muže, říkali, že to je dobrý, mám kámoše, co chodí furt ještě na předplatné, takže to byla taková reference, a to Mnoho povyku pro nic, to jsem chtěl vidět už loni, když jsme dostali to předplatné na další rok, na které už jsme se nepřihlásili, tak to jsme říkali, že na toho Shakespeare že se jako těšíme, tak jsme šli. A ted' půjdeme někdy v dubnu tady na Malou scénu, na ty Psi dostihy. Jako v podstatě, ted' si vybíráme kdy... ono je to ještě specifické tím, že žena dřív dělávala v Hradišti, takže měla vždycky odpoledne čas a zůstala kolikrát z práce, já jsem přijel a šli jsme do divadla. Ted' bydlíme v Ostrohu, tak to tak šlo. Ted' dělá na směny, dělá v Ostrohu, a tím pádem už i s tím to zkolidovat, už toho bylo moc, jak to dát dohromady do toho předplatného.*

JČ: Takže pro vás je lepší si ty lístky kupovat, protože máte větší tu svobodu volby, kdy půjdete a na co půjdete.

Richard: *Ano, ano, přesně. Beru to tak, že v podstatě si to zarezervuju na internetu. To bych chtěl říct: ženě jsem kupoval s kámoškou lístky, a kdo vymyslel tu grafickou úpravu, když ten lístek vytisknu, tak toho bych...!*

HROMADNÝ SMÍCH

Richard: *Protože když vytisknu ty dva lístky, tak mám půlku cartridge pryč.*

HROMADNÝ SMÍCH

Richard: *Ne, to je hrozné! Jako jestli jste to viděli vytisknuté tak to je...*

DÁL RICHARD SROVNÁVÁ TISK LÍSTKŮ PŘES JINÉ SYSTÉMY, JH PŘIZNÁVÁ, ŽE VÍ, JAK TO VYPADÁ. RICHARD PROTO REZERVUJE A POTOM TEPRVE NA POKLADNĚ LÍSTKY VYZVEDÁVÁ, ABY JE NEMUSEL TISKNOT. VE SROVNÁNÍ S KINEM JE TISKOVÁ PLOCHA VELMI VELKÁ, TAKŽE JE TO I NEPRAKTICKÉ NA PŘENÁŠENÍ.

JČ: Jasně. Děkuju. Když se vrátím k tomu Mnoho povyku pro nic, tak to jste si vybral, protože je to Shakespeare nebo vás tam zaujalo ještě něco jiného?

Richard: *Je to Shakespeare a zajímalo mě to, protože jsem to ještě neviděl, jako Shakespeaera. Neviděl jsem to nikde, ani třeba jako nějakou adaptaci v televizi. DÁL RICHARD ZMIŇUJE, ŽE ZROVNA KDYŽ ŠLI TAK SE CHTĚLI DÍVAT I V TELEVIZI NA SEKALA, KDE JE ŠULAJ.*

JČ: A teď ty informace sledujete jak teda, o tom, co se v divadle děje? Na těch webových stránkách?

Richard: *Jo, na těch webových stránkách. Facebook já nepěstuju, to není můj šálek kávy, ale webové stránky mám hozené normálně v liště, takže čas od času se tam cvaknu, podívám se co se hraje, a když mě něco zajímá tak se zrovna podívám - je to pěkně udělané ty stránky, že si člověk hodí představení a podívá se, kdy jsou ty termíny, a podle těch termínů už to musí zase sladit s manželkou a tak dál, takže jo.*

JČ: Děkuju.

Richard: *Ostatní všechno v pohodě, ale ten tisk teda...*

JH: (POBAVENĚ) **Píšu si!**

JČ: Zuzko, vy to nějak sledujete, třeba máte na sociálních sítích divadlo, nebo dá se říct, že taky jenom když si vzpomenete, tak se podíváte, jestli náhodou není zrovna něco, co by vás zaujalo, nebo to necháte jenom na tom, co se k vám donese?

Zuzka: *To my jenom takto, bud' chodíme se školou do divadla, nebo vlastně co donese mamka domů, že třeba jedou někam, a tak se na to třeba i podívám a zjistím, o čem to bylo. Ale tak jako jenom se jí na to zeptám, ale asi jako do divadla bych asi sama nešla.*

JČ: Že byste si řekla „Tam by mohlo něco být, podívám se," to asi ne?

Zuzka: *To asi ne.*

JČ: A proč?

Zuzka: *No, já to divadlo moc nemusím, ale když je nějaká ta komedie a někdo řekne, že pojedem, tak bych se přidala, třeba zrovna na těch Rychlých šípech...*

JČ: Takže není to způsob trávení volného času, tak jak byste si úplně představovala, a naláká vás tam jenom třeba nějaký specifický žánr, třeba ve vašem případě nějaká podařená komedie s dobrými ohlasy, by vás mohla motivovat k tomu, abyste tam šla – ještě za podmínky, že byste měla někoho k sobě.

Zuzka: *Ano.*

TICHÝ SMÍCH.

JČ: Děkuju. Evo, vás jsem se ještě nezeptal. Vy ty informace o divadle sledujete taky na webu nebo máte ještě nějaký jiný kanál?

Eva: *Ne, ne, kupujeme v pondělí obyčejně ty Slovácké noviny, to tam bývá, vlastně ta kulturní stránka, kde jsou vypsané ty jednotlivé názvy těch her, nebo mám kamarádku, která má předplatné a čas o času řekne „Na to bysme mohly jít, to je dobré," takže já spíš, jako tak, spíš po okolí sbírám ty informace.*

JČ: A co rozhodne o tom, jestli vás něco zaujme a jestli na to do divadla půjdete nebo nepůjdete?

Eva: *No, buď se rozhodnu, pokud mám čas, že půjdu s tou kamarádkou, a až tak moc mě nezajímá, více méně, na co půjdu, nebo když už jako napevno se rozhodnu, že půjdu do divadla, tak opravdu spíš jako (nesroz.). Jak tam pán zmiňoval toho Shakespeare, to jsem říkala, že to bude něco lehčího, nebo třeba, to už je pár roků zpátky, byla jsem zvědavá, tady Slovácké divadlo dávalo Leden, to je takový užší žánr, tak jsem chtěla vědět, jakým způsobem to pojali, jak to zpracovali, jak to zvládnou ti herci, a bylo to velice zajímavé, bylo to velice pěkné (nesroz.), velice pěkně udělané.*

JČ: Už se vám stalo někdy, že jste šla s cílem právě porovnat nebo přesvědčit se, jak je ta hra zpracovaná, a bylo to nějak, třeba hrubě odporovalo vaší představě, nebo tomu jak byste to... Nestalo se vám to ještě?

Eva: *Ne, ne. Třeba když jdu do toho divadla, tak mám ráda, dávali taky dřív (nesroz.) tu spisovatelku Jane Austenovou, takže to jsem věděla, na co jdu. Spíš když se rozhodnu, že bych na něco šla, tak mám určitou představu a už vím, jak by to, vlastně o čem ten děj je. A pak už samozřejmě záleží na tom hereckém výkonu těch herců, nebo (nesroz.).*

JČ: Stalo se někdy, že jste třeba viděla tu hru v divadle, a potom zpětně si hledala informace o ní nebo autorovi?

Eva: *Ne.*

JČ: *Nestalo se vám to. A je tady někdo takový, kdo třeba se s něčím potkal až v divadle a na základě toho vzniknul zájem o to dané téma nebo o tu danou hru, a že jste si potom dodatečně hledali nějaké další informace o tom příběhu nebo autorovi?*

Richard: *O autorovi jo. Zrovna třeba Reza, to jsem neznal. To se hráli už myslím od něho dvě hry. Hrály se, jak to bylo, Modré květy, ne, to byl taky Reza, a ještě něco...*

JH: **Obraz.**

Richard: *Nevím. Ještě něco, vím, že se hrály dvě hry. Už když jsme byli na těch Modrých květech, tak jsem si zjišťoval vlastně, co to je, nebo kdo to píše, nebo tak.*

JČ: Když se vrátím ještě k těm informacím, už jsme to tady krátce zmínili, to jsou plakáty. Divadlo vydává jak plakáty k jednotlivým hrám, tak i vždycky na ten měsíc celkový program, přehled těch her – zastavujete se u toho, vnímáte to někde ve veřejném prostoru, že ty plakáty, že ty informace jsou a čerpáte odtamtud?

Richard: *Jo.*

Jana: *Jo (nesroz.).*

JČ: Jano, vy se třeba na tom náměstí zastavíte a studujete to, nebo to třeba jenom vnímáte, že to tam je a musí vás to něčím upoutat, abyste se podívala?

Jana: *Všimnu si, že je tam velký nadpis, a kdyžtak se na to podívám až doma, jako, když si k tomu sednu a na počítači se na to podívám.*

JČ: Takže třeba získáte tu informaci o tom, že je něco nového, a potom případně doma si hledáte bližší informace.

Jana: *Jak se zajímám, tak vím, co se teďka chystá třeba, a už to mám jakože, jo, už se podívám co, kdo.*

JČ: Je tady někdo mezi vámi, kdo vyloženě třeba ví, že ten plakát nebo program někde je zveřejněný, venku, a když jdete kolem nebo máte cestu, tak že byste se tam zastavili a řekli si „Podívám se co je nového v tom divadle“?

EVA ZVEDÁ RUKU

JČ: Paní Eva...

Richard: *Někdy. Já mám kámoša, který bydlí za Myší dírou, takže tam je plakátová plocha, tak se vždycky podívám, když tam jdu. Dívám se i na koncerty a tak vůbec, všeobecně.*

Miša: *Mě baví tady ta plocha jak je na Malé scéně, jako na to náměstí, že vono to tam je trošku... Když jsou ty plátna povedený někdy, třeba minulý rok se mi to moc nelíbilo...*

JČ: Myslíte ty plachty velké, co jsou na tom průčelí budovy?

Miša: *Ano, to vážně jako perfektně dotváří, že tam máte skvělou jakoby... to mě tam jako baví, se tam vždycky podívat na ten celek, jak už je to i ta celý ten rok přesná ta vizuální stránka, která už je vymyšlená na ten rok, a vypadá to fakt pěkně, jo, že je to tam tak obohacené, takže i to mě zaujme už jenom vizuálně, a taky vždycky procházím Malou scénou, tak se tady zastavím, co tam jsou třeba nové fotečky o nějaké té hře, nějaký text, tak něco si přečtu.*

JČ: A dokázali byste si vzpomenout, vyjmenovat jedno, dvě, tři místa, kde víte, že ty plakáty SD jsou?

Miša: *Ještě na hlavním náměstí takové to áčko.*

OSTATNÍ SOUHLASÍ S HLAVNÍM NÁMĚSTÍ, VE STARÉ TENICI U DÍLEN, ZA MYŠÍ DÍROU, V HLUKU NA SLOUPU.

PŘICHÁZÍ NA ŘADU UKAZOVÁNÍ PLAKÁTŮ.

UKAZUJE SE KRUHOVÝ MOTIV, MÍŠA ŘÍKÁ, ŽE JI TO DOCELA BAVILO.

MÍŠA PŘIZNÁVÁ, ŽE JSOU TROCHU MATOUCÍ Z HLEDISKA ROZPOZNÁNÍ ZMĚNY OBSAHY. OSTATNÍ PŘIPOUŠTÍ, ŽE BY SI TAKÉ PRAVDĚPODOBNĚ PASIVNĚ NEVŠIMLI.

EVĚ NESEDÍ BARVY K MARVINOVĚ POKOJI – JE TAM MLADÝ MUŽ A BARVA K TOMU NEJDE, TO BY JI ZAUJALO.

UKAZUJE SE ŘADA PLAKÁTŮ S RODINOU TOTU – RICHARDOVI SE VÍC LÍBÍ PLAKÁTY TYPU RODINA TOTU, NA ROZDÍL OD PŘEDCHOZÍ ŘADY, PROTOŽE TYTO JSOU BARVITĚJŠÍ, VÝRAZNĚJŠÍ. TY PŘEDCHOZÍ JSOU JEN JINAK VYKROJENÉ, ALE JINAK STEJNÉ. NAVÍC MUSÍ JÍT BLÍŽ, ZAUJME JEJ NEJDŘÍV OBRÁZEK A TEXT AŽ POD TÍM.

MÍŠI SE NAOPAK VÍC LÍBÍ ZPRACOVÁNÍ KULATÝCH PLAKÁTŮ, ZMIŇUJE HORŠÍ ČITELNOST TENKÝCH LINÍ TEXTU A NECHÁPE, PROČ JE NA MNOHO POVYKU PRO NIC SPARTAKIÁDA, KDYŽ TO V DIVADELNÍ HŘE VŮBEC NENÍ. VŮBEC JÍ TAK NESEDÍ TEN PLAKÁT KE HŘE.

RODINU TOTU NIKDO Z PŘÍTOMNÝCH NEVIDĚL. MÍŠA POVAŽUJE PLAKÁT RODINA TOTU ZA PŘÍLIŠ FILMOVÝ A MOC SE JÍ CELÁ TATO SÉRIE NELÍBILA.

VŠICHNI OSTATNÍ SE HROMADNĚ SHODUJÍ, ŽE PLAKÁTY RODINY TOTU JSOU SPÍŠE FILMOVÉ A PŘIZNÁVAJÍ, ŽE BY SI JE MOHLI SPLÉST S FILMEM.

RICHARD TO POSUZUJE Z HLEDISKA CEKOVÉHO ZAUJETÍ, TAKŽE POŘÁD SI MYSLÍ, ŽE TY BAREVNĚJŠÍ JSOU LEPŠÍ, PROTOŽE PŘITÁHNOU VÍCE POZORNOST A JE JEDNO, JESTLI JAKO FILM NEBO DIVADLO.

BEZ LOGA SLOVÁCKÉHO DIVADLA BY RICHARD PLAKÁTY STEJNĚ POZNAL, A TO PODLE DĚVČAT. KULATÁ ŘADA PLAKÁTŮ SE VŠEM PŘÍTOMNÝM ZDÁ LEPŠÍ NA POZNÁNÍ BEZ LOGA SD, PROTOŽE NĚKTEŘÍ POZNAJÍ HERCE A NĚKDO ŘÍKÁ, ŽE TENHLE STYL VÍCE K DIVADLU SEDÍ – S TÍM NAKONEC SOUHLASÍ I RICHARD.

JČ: Když se na ty plakáty tak podíváte, bez ohledu na zpracování, řekli byste, že se něčím vymykají oproti běžným plakátům nebo celkově záplavě reklam, co jsou všude vylepené?

Lenka: *Tak jsou takové výraznější. Když člověk jde k tomu sloupku a dívá se, tak víc zaujmou.*

Richard: *Jo, to určitě.*

Lenka: *... Zdály vidět, protože ta písmena nejsou taková tenká, jsou výraznější (PRAVDĚPODOBNĚ MLUVÍ O SÉRII KULATÝCH PLAKÁTŮ).*

JČ: Myslíte, že jsou vkusné?

Richard: *To určitě, obojí.*

Lenka: *Já myslím, že jo.*

Richard: *Aj ty barevné, aj ty, to už je otázka vyložené každého, co si z toho sebere. Ale myslím si, že ať ty nebo ty jsou v pohodě, naprosto, že k tomu divadlu sedí. Já si nemyslím, že by to bylo něco... Když se hrají Dva úplně nazi muži, tak tam jako... jo, perfekt. To je úplně... A vystihuje to naprosto, tak jak to bylo v té hře.*

SMÍCH.

Miša: *No já jsem ještě zaplavená jakoby i smogem toho Brna, Prahy a tak dále. Trochu se motám okolo grafiky, takže mně to přijde jako průměrné, je to funkční, to rozhodně, ale není to jakoby nějaká top, že by mě to úplně zaujalo, že bych se do toho úplně jako...*

JČ: **Takže vy tam vnímáte víc tu funkční stránku a řekněme tu uměleckou, nebo tu, co kultivuje ten projev, tak tam si myslíte, že to není úplně tak silné na těch plakátech.**

Miša: *(nesroz.) když se furt to divadlo třeba drží trochu té růžové, protože mně přijde, že už ta růžová trochu k tomu tam sedí. Jdeš dokola a už tam vidím tu růžovou, jo, Slovácké divadlo, že už třeba v té barevnosti.*

JČ: **Takže máte tam tu asociaci růžové barvy se Slováckým divadlem.**

Miša: *Ano, růžová Slovácké divadlo. Vždycky když rychle proběhnu okolo plakátovací plochy, je jich tam hodně těch plakátů, tak jo, jo, už tam bylo, takže vím. Tohle mi pak z toho právě přišlo, že je to škoda, že se tam nevymykalo, a za prvé mi přišlo, že to nepřečtu, jako když jsem šla blíž, že tam bylo to velké písmo (HOVOŘILA PRAVDĚPODOBNĚ O PLAKÁTECH RODINA TÓTŮ).*

JČ: **Má to někdo z vás podobně, spojenou tu konkrétní barvu s divadlem?**

Štěpánka: *Já jsem taky.*

JČ: **Ještě někdo?**

Richard: *Ta růžová je vlastně na tuto sezonu, ne?*

OSTATNÍ HROMADNĚ NESOUHLASÍ, RICHARD NAKONEC UZNÁVÁ, ŽE NAD TÍM NIKDY MOC NEPŘEMÝŠLEL.

Miša: *Já bych se nebála toho držet (TÉ BARVY, POZN. AUT.).*

JČ: Takže aby tam byl nějaký jednotící prvek, nejlépe v podobě té barvy...

Miša: ... třeba, no. A tam byl i ten tvar, vlastně, teďka tam ostatní drží, ten tvar zase u těch nových, je tam ten čtverec u té fotky, nebo obdélník.

JČ: Všímate si třeba i jiných plakátů, venku když jste na ulici? Sledujete něco? A co to je?

Miša: *Tak víceméně hodně hudebních, co jsou různé akce po okolí.*

JČ: A co vás na tom zaujme, máte podobná kritéria?

Miša: *Rozhodně mám podobná kritéria, ale když se bavíme teda o tomhle, tak Slovenské divadlo v tomhle rozhodně vítězí, že tam jsou jinak ty písma a tak, to je tragédie, takže když se takhle podívám na plakátovací plochu, všimnu si nejraději vás, protože rozhodně je tam hezké, jakože... člověk tam uvidí aspoň něco slušného, dobrého, kvalitního plus minus, na ty poměry co tady jsou, protože jinak je to tragédie, to je pravda. Když to řeknu v tomhle měřítku.*

JČ: Dobře, děkuju. Máte něco k těm plakátům ještě?

JH: Mě by zajímaly ještě názory ostatních lidí, protože to vypadá, že Míša je víceméně z oboru, tak spíš jak to vnímá i třeba Zuzka, která divadlo vnímá opravdu velmi pasivně, jestli jsem to dobře pochopila, tak jestli jste si někdy plakátů SD všimla, ať už programových s tím měsíčním přehledem nebo těchto, a jak to na vás působí, jestli to na vás vůbec nějak působí?

Zuzka: *Já v Hradišti jako takto moc nebývám, takže je nepotkávám, ale když tady jsem, tak jako všimnu si určitě, ale nejvíc z těchto tří různých typů plakátů mě zaujaly tady ty poslední, jak tam jsou ti Úplně nazí muži a tyhle. I tu růžovou mám s tím taky trošku spojenou a tyhle*

mi přišly asi jako nejlepší. Tamty mně přišly taky opravdu jako z filmu (ZŘEJMĚ PLAKÁTY RODINY TÓTŮ). Ale když někde vidím taky ten program, tak se na to taky podívám.

JH: Ale jestli se nedíváte někdo, tak to klidně řekněte. Nám jde taky o tom, jestli třeba nevynakládáme zbytečné úsilí na tvorbu tady programů a všeho a těch výlepů, protože to nejsou malé peníze, jestli to třeba nedat do nějakých jiných způsobů propagace, čehokoliv, nebo na výrobu inscenací. To nás jakoby zajímá, takže jestli se nedíváte, nebojte se to přiznat, protože to není nic špatného, to je opravdu o tom jak vy to vnímáte, ne jak my si myslíme, že to máte.

Richard: *Já osobně řeknu, že to vnímám většinou v Hradišti, že, v Ostrohu ani nevím, kde to tam je vylepené. V tom Hradišti je to, jak říká tady slečna, je to tady na Malé scéně, a to je setsakra plocha a má to něco do sebe, na té ploše to vynikne úplně jinak samozřejmě.*

JČ: Myslíte si, že by to někomu z vás chybělo, kdyby ty plakáty úplně zmizely? Možná byste si toho nevšimli hned, ale třeba když byste po několika měsících, po roce, žádný ten plakát vůbec neviděli, nezahlédli, myslíte, že byste si toho všimli?

Richard: *Asi jo.*

OSTATNÍ: „URČITĚ“.

Miša: *Já si myslím, že by to byla zas škoda.*

OSTATNÍ: „JO, PŘESNĚ“.

Miša: *A tady tenhleten obří je skvělý, to bych nikdy nedala pryč.*

Richard: *Ten je úplně nejlepší, to naprosto. To jako graficky vypadá úplně jinak, než na nějaký malý plošce tam. Pro toho výtvarníka to musí být úplně potěšení.*

Miša: *A taky využívám hodně Facebook a Instagram a tyhle věci, baví mě příspěvky divadla, takže to se taky hodně dozvídám i z tama. A já si myslím, že pro tu starší generaci jsou ty plakáty mnohem víc než nějaké sociální sítě, takže ještě furt žijeme v té papírové době.*

Richard: *Já to říkám na rovinu, že v tom Hradišti, když jdu okolo a mám čas se zastavit, tak se u toho plakátu podívám zrovna, mrknu se, co hrají, co tam je a vůbec.*

JČ: Když bysme šli po řadě, mohli byste udělat nějaký žebříček toho, kde ty informace nebo odkud k vám informace o SD přichází? Co je na prvním místě, na druhém, na třetím. Jestli je to plakát, webové stránky, noviny, nebo něco jiného?

Miša: *Já bych řekla Facebook a přítel.*

Lenka: *Já asi ten Facebook a potom se dívám ještě na webové stránky, když chci někomu dát dárek, tak většinou kupuju lístky do divadla, a potom ještě kamarádka.*

Jana: *Stránky, Facebook nemám, Instagram mám, to sleduju taky na Instagramu, a myslím si, že i noviny, když jsou tam nějaký ty (nesroz.), tak tam je taky vždycky co je a tam se dívám.*

Eva: *U mě jsou to ty noviny, a potom vlastně plakáty na náměstí.*

Štěpánka: *Já spíš ty plakáty, protože chodím ve Staré Tenici okolo, okolo těch plakátů, tak to se tam podívám a když vidím něco nového, tak si to potom najdu na tom internetu a přečtu si o tom. A potom taky, jak říkali tady, ty noviny, co chodí, tak tam si to přečtu.*

Zuzka: *Tak já vlastně od mamky, když přijde, že na něco jdou, a potom ve škole máme vylepený program a taky některé (nesroz.)*

JČ: A vaše maminka je předplatitelka?

Zuzka: *Ne, ona od tety, pracuje v informačním centru a tam to pořád hledá a z tama bere lístky.*

Monika: *Já když jsem byla ještě na škole tady v Hradišti, tak to jsem měla asi největší přehled z tama, tam jsme měli program, plakáty a tak, takže to jsem věděla, ale teď, co už se tady nepohybuju, tak spíš Facebook a od známých. Kolegyně v práci jezdívá docela často, tak většinou od ní. Vždycky tak jako řekne „Byla jsem na tom, na tom, bylo to takové, takové...“*

JH: Já vás zarazím, vy jste obě dvě řekly ze školy, můžu se zeptat, na jakou školu chodíte?

Monika: *Já jsem chodila na Obchodní akademii.*

Zuzka: *Já chodím do Brodu na zemědělkou.*

JH: Aha, děkuju.

JČ: A když ve škole máte tu možnost seznámit se s programem, tak měli i vaši spolužáci o to zájem, všimly jste si?

Monika: *Měli jsme tam taky nabídku toho předplatného, a myslím, že dvě spolužačky toho využívaly. Nechodily pravidelně úplně, ale vím že (nesroz.)*

Zuzka: *Ode mě nikdo. Tam vůbec nejsou takové kulturně (nesroz.)*

JČ: Děkuju. A vy, Richarde, byste mohl ty kanály nějak specifikovat, jak dostáváte informace?

Richard: *Tak dřív to bývala, ještě když jsme neměli předplatné, tak to byla dcera, protože ta chodila na gympl a měla i předplatné pro ty študáky, no a potom jsme měli předplatné, takže to jsem viděl celý program jak to bude, tak to jsem nikde ani nic moc nehledal, protože to jsem věděl co bude nového, a dneska z části, jak říkám, jsou to ty plakáty, z části ti, co chodí na to předplatné, tak nějaká informace vždycky je, když něco je dobrého nebo co se jim teda líbí, a potom vždycky dohledám na webovkách. A někdy se podívám na ty webovky jenom sám od sebe, se dívám co je nového třeba a říkám si „Jo, to by mě mohlo zajímat“.*

JČ: Víte někdo z vás, že divadlo vydává svůj časopis, dostal se vám někdy do ruky? A kde jste k němu přišli, jestli si vzpomenete?

Lenka: *Dcera ho donesla.*

JČ: Dcera ho přinesla? Nevíte, jestli z představení nebo ho vzala někde jinde?

Lenka: *Nevím, nevím, ale četla jsem si ho.*

JČ: Děkuju. Vy jste, Evo, nebo Štěpánko?

Štěpánka: *Já tady v divadle, když jsme byli na představení, tak jsem si ho vzala.*

JČ: Takže víte, že jsou v divadle. Ještě tady někdo z vás věděl o tom, že ten časopis je?

Miša: *Jo, vím, vím. Ale taky vždycky jenom z divadla, že si ho vezmu. To by mě zajímalo, jestli ho distribuujete i dál, já jsem ho nikdy nikde jinak neviděla, nic.*

Richard: *Já vím, že to existuje, taky jenom z divadla, takže taky tak. Ale abych řekl popravdě, tak jsem to měl v rukách jenom jednou.*

JČ: A nezaujalo vás to?

Richard: *Ne! Já jsem se na to ani nějak nedíval, ona tam byla ještě žena a ještě tam měla nějaké známé, tak jsem to dal ženským a už... Moje starost byla rychle vystartovat a odjet abych je odvezl (SMÍCH). Ani jsem se na to neměl čas podívat, ony se o tom bavily.*

JČ: Mimo ten program, dovedli byste si někdo z vás vzpomenout nebo uhodnout nějakou jinou tiskovinu, kterou ještě divadlo vydává, aby se k vám dostaly ty informace třeba o hrách? Věděl by někdo z vás ještě o něčem?

Miša: *To předplatné, vždycky jak je tam ta brožurka, že je jich tam víc (nesroz.)*

Richard: *Tak pokaždé je to trochu jinak, no...*

JČ: A teď třeba mimo to předplatné i, dovedli byste si vzpomenout?

Miša: *Jo, ještě při hrách, jak člověk dostane ty maličky, ty jsou super.*

Richard: *Programy no. Programy jsou... (... SUPER - NAVAŽUJE NA MÍŠU).*

JČ: Vy jste si ten program někdy koupil?

Richard: *Jo. Jo, jo, když jsem potřeboval vědět zrovna s tím Rezou. Ale ne pravidelně.*

JČ: Někdo z vás ještě věděl o tom programu? Když budu konkrétní teď?

JH: My jsme totiž měli tady předplatitele dvakrát, na podobném sezení, a překvapilo nás, že předplatitelé nevědí o tom, že by dávali programy, tak proto se na tu otázku ptáme.

Richard: *No, to jako to vím, že to tam je pravidelně, to spíš záleží na tom, jak brzo dojedem na představení, jestli je na to čas nebo není. Někdy jo, někdy ne.*

Miša: *Jsou většinou pěkně zpracované ty informace, mně se třeba líbilo Kdy bude po válce, tam měli svoje vlastní ilustrace hezky, potom Bílá velryba, to byla taková jako mapa, jo, že i takový nápady že to bylo super. A tam je co nejvíc informací se ještě dozvím o to víc.*

JČ: Takže to hodnotíte kladně?

Miša: *Ano, to jo.*

JČ: Moniko, vy jste věděla, že jsou ty programy?

Monika: *Ne.*

JČ: Zuzko?

Zuzka: *Ne.*

JČ: Štěpánko?

Štěpánka: *Já jo.*

JČ: Vy jste to věděla. Koupila jste si někdy nějaký?

Štěpánka: *Ano.*

JČ: Jo? Jak se vám to líbilo?

Štěpánka: *Jako tak, jak říká slečna, jako, je to velice dobře udělané.*

JČ: A když nebudeme hodnotit jak je to udělané, ale po té obsahové stránce?

Štěpánka: *Aj po té obsahové stránce.*

JČ: Zaujalo vás to.

Štěpánka: *Ano, ano.*

Míša: *Rozhodně i obsah.*

JČ: Evo, vy jste to věděla s těmi programy, že je možnost si je koupit?

Eva: *Nevěděla, ale teď jak jsme byly (S KAMARÁDKOU) naposledy, tak se mně to dostalo do ruky. Takže jsem se seznámila (nesroz.)*

JČ: A jak se vám to do rukou dostalo, ten program?

Eva: *No... (nesroz.)*

JČ: A když půjdeme ještě dál, tak vy jste věděla že to tam někdo prodává a vás to zaujalo, nebo vám aktivně byl nabídnutý ten program?

Eva: *Spíš aktivně nabídnutý, jo. Že mně to nabídl, tak jsem řekla „To by nebylo špatné, podívám se co vlastně“. A bylo to velice pěkně udělané, to jsme se s kámoškou shodly.*

JČ: Jano, vy jste znala ty programy, věděla jste, že jsou?

SOUHLASNĚ PŘIKÝVLA.

JČ: A kupujete si je občas, nebo jak se k vám dostanou?

Jana: *Občas.*

JČ: Občas si je koupíte. A už víte teda, že ten program tam je, co zhruba v něm najdete, takže když vás něco zajímá, tak jdete si pro ten program cíleně?

Jana: *Ano.*

Richard: *Já to řeknu tak, že když jsme si to koupili, tak jsem tu studoval až doma. A žena to samé, protože to by zas musela mít čtecí brýle... a vůbec, ono je tak skoro všude. Je to tak, že si to člověk spíš doma si to potom v klidu rozebalíme, připomene si to vlastně to představení.*

Lenka: *Ale myslím si, že je to dobré když to přinesete domů, a necháte to doma ležet a jde kolem (RICHARD A MÍŠA HLASITĚ SOUHLASÍ) druhé děcko, třetí děcko, tak si to každý prohlédne a nehledě na to, že třeba po děčkách chodím na předplatné, naopak ještě mně řekne „Jo, to je dobré, běž na to“ nebo přijde „To bylo výborné, to musíš vidět“ a já řeknu „Já už jsem to viděla...“*

SMÍCH

Richard: *Ale aj tak si to člověk připomene znovu, tu hru, že mu to lepší přiblíží...*

OSTATNÍ SOUHLASÍ

JČ: Několik z vás tady zmínilo zrovna FB, někdo že ho má, někdo že ho nemá, někdo že SD sleduje, někdo že nesleduje... Mě by teď zajímalo: očekávali byste automaticky, že instituce, jako je divadlo – a zase třeba zrovna konkrétně Slovácké divadlo – bude mít svoji propagaci na sociálních sítích? Dá se to podle vás očekávat v dnešní době už? Že to je něco už, dá se říct, samozřejmého?

VŠICHNI VESMĚS SOUHLASÍ, ŽE ANO.

Richard: *Když to má Slovácko, hen fotbal...*

SMÍCH.

RICHARD DÁL ZMIŇUJE, ŽE FACEBOOK ALE NEMÁ ANI KVŮLI FOTBALU, ŽE SÁM SE BRÁNIL I MOBILNÍMU TELEFONU.

JANA ZMIŇUJE, ŽE U STARŠÍCH LIDÍ NEVÍ, ALE MLADÍ KOMUNIKUJÍ DNES JENOM PŘES SOC. SÍTĚ, ALE MÍŠA NAMÍTÁ, ŽE MNOZÍ ŠESTNÁCTILETÍ UŽ DNES NEVÍ, CO FB JE, A JSOU SPÍŠ NA IG A JINDE A MÍŠINA GENERACE UŽ PATŘÍ MEZI STARŠÍ.

JČ: A když by vás něco zajímalo, tak šli byste si pro ty informace kam? Třeba na Facebook nebo na ten Instagram první, kam byste zamířili v první řadě?

Miša: *Jestli mě zajímá nějaká konkrétní hra, tak rozhodně na stránky.*

OSTATNÍ SE PŘIDÁVAJÍ, VŠICHNI ŘÍKAJÍ STRÁNKY, WEBOVKY.

JČ: No celkově spíš že se vám líbí divadlo jako instituce, tak jestli by vás napadlo na těch sociálních sítích si jej najít a stát se fanoušky, nebo odebírat něco. Jako samotné, jo, jestli byste si prostě řekli „To divadlo nejspíš bude mít něco, v dnešní době se to dá očekávat, podívám se“.

Jana: *Mám je, třeba na Instagramu je mám, že.*

Lenka: *Já jsem si je taky našla.*

Miša: *Sleduju.*

JČ: A jak jste se to dozvěděly, to jste si našly samy na tom Instagramu? Že jste prostě zkusily, jestli Slovácké divadlo náhodou nemá Instagram?

HROMADNĚ SOUHLASÍ.

Miša: *To si člověk vygooglí a už mu to tam vyjede.*

JČ: Taky cesta. Co vy ostatní, třeba Štěpánko, vy dostanete se nějak v prostředí internetu na ty sociální sítě?

Štěpánka: *Dostanu, využívám, ale že je divadlo i na tom Facebooku nebo Instagramu to mě ani nenapadlo. Já kdyžtak se dívám taky na ty webové stránky.*

JH: Co vás na těch webovkách zajímá, které záložky, nebo kam tam vlastně míříte? Na co se podíváte, když jdete na stránky?

Štěpánka: *Tak spíš jenom na ty hry třeba, kdo tam hraje.*

JH: Takže kliknete si na repertoár a najdete si, co se zrovna hraje.

Štěpánka: *Ano.*

JH: Čte někdo z vás na internetu aktuality? Na hlavní stránce?

Richard: *Ano, je to tam. Nevím jak je to teď, už jsem to nečetl dlouho, dřív to tam takhle chodilo vlastně... už někdy není čas.*

JH: Takže vás to vlastně ani moc nezajímá.

Richard: *Ale jo, někdy jo, když mám čas, tak se na to podívám, ale, říkám, zrovna tento rok jsem se na to nedíval. Tento rok, co jsem byl na těch webovkách, tak jsem hledal tuhleto hru, fajn, vyjel jsem si to kdy to hrají a už jsem se zajímal o ty praktické věci.*

Míša: *Já jsem zrovna ty aktuality zjistila až teď nedávno, když jsem hledala fotky z plesu, jsem si říkala, že tam jako fotili, tak bych ty fotky chtěla najít. Tak jsem furt sledovala Facebook, jestli je tam vyhodí, a nevyhodili, a pak jsem si říkala tak jsem najela a říkám „Jé, tady mají aktuality, tak dobré“ a bylo to tam. Ale asi bych na webové stránky nechodila na aktuality, jsem to čekala právě od toho Facebooku, že ten je denní, že jo, nebo rádobý, takže tam člověk má úplně hned, tam to jako tak očekávám víc.*

JČ: Tam je rozdíl v tom, že na ty webové stránky musíte vy aktivně jít, kdežto ty sociální sítě vám to naservírují v podstatě pod nos.

Míša: *Přesně.*

OSTATNÍ SOUHLASÍ.

Richard: *Mně zas to nevadí u těch webovek. A co se mně ještě líbí na těch webovkách, že když je tam to představení a vybírám si, tak už vidím kolik míst je volných, z kolikati vstupenek kolik je prodaných, tak už podle toho si říkám „Jo, tak teď už najdu si třeba jiný termín“. Je fajn, že už má člověk přehled dopředu.*

JČ: Je pro vás nějakým způsobem zajímavá třeba informace o zákulisí Slovákého divadla? Třeba co se děje u herců, co se děje v zákulisí, jak probíhají přípravy... Zajímá vás to?

Eva: *Já jsem asi nenarazila někdy, že bych vyloženě si něco takového hledala... Když na mě něco, třeba právě na tom Facebooku, vidím, že někdo něco, tak si to třeba přečtu, ale že bych vyloženě já sama šla za tím, že si něco najdu, to asi úplně ne.*

JČ: A očekávala byste takové informace třeba na těch sociálních sítích? Když byste si na tom Facebooku, kdo z vás ještě neodebírá, jaké informace byste očekávali, že dostanete přes ten Facebook? Jestli by to byly spíš nějaké strohé informace, praktické, zítra se hraje od tolika hodin to a to, nebo bude premiéra toho a toho, bude derniéra toho a toho, nebo třeba i ty informace navíc z toho zákulisí celkově?

Eva: *Já si myslím, že jako celkově i z toho zákulisí.*

Richard: *Každého zajímá něco jiného.*

JČ: Ale jde o to, co byste očekávali od toho, když byste se měl stát fanouškem na tom Facebooku nebo na sociální síti?

Richard: *Na Facebooku fanouškem, nevím...*

JČ: No jasně, to jsme si řekli (POBAVENĚ), ale čistě hypoteticky, nebo ti z vás, kde aspoň ta šance je trochu vyšší než tady u pana Richarda, že by odebíral, tak jaké informace byste očekávali?

Lenka: *Mně přijde fajn, že tam jsou fotky ze zákulisí.*

Eva: *Mně se líbí taky, přesně, že tam je i něco o těch hercích v podstatě, že pak máte pocit, že je znáte i jinak, že jsou vám blíží, prostě, že ta (nesroz.) je osobnější.*

Lenka: *Jste toho součástí taky trošku, jo, jo.*

Eva: *Kdyby tam byl vyloženě jenom program, že zítra se bude hrát to a to, tak to už se můžu podívat už zrovna na program na stránkách, na webovkách, ale když už prostě bych šla na tu Facebookovou stránku, tak očekávám, že tam bude i něco takového na zpestření, třeba zajímavosti...*

Richard: *Ty drby to jsou vlastně i v těch aktualitách no.*

SMÍCH

Miša: *Já právě to SD vnímám jako rodinné, takže přesně jako, to co tam postujete, že je to přesně takové přiblížení, takže (nesroz.)*

Lenka: *Nahlédnout pod pokličku, že? To je ono, jaké budou kostýmy, kdo tam bude, takové.*

Miša: *Ano, ano, že mu to přiblíží a je to takové víc srdcové, myslím si, že o to jde.*

Richard: *To je vždycky dobrý.*

PŘICHÁZÍ NA ŘADU HERCI/NEHERCI.

PŘESTÁVKA.

JH: **Kdo z vás ví, co všechno nabízíme předplatitelům? V čem je prima být předplatitel?**

Richard: *Tak vím, že nabízíte zlevněné lístky, to je jedna věc, na všechny nové kusy, co jsou v té sezoně, jsou tam nějaké svozy, ale to jsem nikdy moc nezkoumal, protože jezdím autem, ale vím, že hodně lidí těma autobusama jezdí, a je to určitě celkem fajn, kor pro tu starší*

generaci, hlavně ty ženské po těch dědinách, to určitě, a ještě tam je na Malou scénu nějaké zvýhodněné lístky...

JH: Ted' už to není jenom na Malou scénu, ted' už to máme dokonce slevu na jakémoliv představení v produkci SD. Ale chtěla jsem navázat právě na ty svozy...

JH DÁL INFORMUJE ÚČASTNÍKY O TOM, JAK FUNGUJÍ SVOZOVÉ AUTOBUSY A DŮVĚRNICE.

DÁL SE BĚHEM PŘESTÁVKY ODVÍJÍ ROZHOVOR O NĚKTERÝCH HRÁCH, KTERÉ ÚČASTNÍCI VIDĚLI. UKÁZALA SE ZEJMÉNA VELKÁ DIVADELNÍ ZKUŠENOST RICHARDA A MÍŠI.

RICHARD VYZDVIHUJE KOMEDIE A MUZIKÁLY SD.

JH: Víte o tom, že se chystá muzikál?

Richard: *Chicago, ne? To vím.*

DÁL POKRAČUJE POVÍDÁNÍ, ZEJMÉNA MEZI RICHARDEM A MÍŠOU, O DALŠÍCH HRÁCH.

RICHARD ŘÍKÁ, ŽE SE NA CHICAGO PŮJDE URČITĚ PODÍVA, EVA PODOTÝKÁ, ŽE HLAVNĚ SE MUSÍ SEHNAT LÍSTKY.

JH: Já bych se vás chtěla zeptat, jakým způsobem získáváte lístky – jestli si je kupujete sami, nebo jestli vám je kupuje někdo, kde si je kupujete nebo jak si je kupujete, jestli přímo na pokladně nebo online, co je pro vás pohodlnější, a jestli víte, třeba, kdy jdou vstupenky na nové představení do prodeje? Že říkáte že „Už jenom sehnat lístky,“ tak jestli tohleto nějakým způsobem zjišťujete, kdy se dají lístky do prodeje a tak. Můžu vás poprosit, Lendo?

Lenka: *No, já si kupuju přes internet většinou, protože nejezdím moc do Hradiště...*

JH JI PŘERUŠÍ OTÁZKOU, JESTLI JÍ NENÍ LÍTO CARTRIDGE, COŽ VEDE K VÝBUCHU SMÍCHU A NÁSLEDNÝM VTIPNÝM POZNÁMKÁM DALŠÍCH ÚČASTNÍKŮ.

Lenka: ... Ale šťve mě to, protože já vím, že to tam je nějak první neděli v měsíci, nebo jak, už to nemám zjištěné, že když tam ty lístky vyběhnou, tak když opravdu chcete něco vidět, tak k tomu musí člověk zasednout, a prostě to už mě nebaví, takže teď když něco chci koupit, tak se dívám, co se aktuálně hraje a kde jsou volné lístky, a pak se dívám, co to je, jestli to chci vidět. Že se v podstatě dívám, co z toho zbylo, kam se na co se dá jít a jestli by mě to zajímalo. Už nesedím v ten den prodeje na počítači, dřív jsem to dělala, když jsem chtěla něco vidět, ale už mě to nebaví.

JČ: Stalo se někdy, Lenko, že jste neviděla nějakou hru, kterou jste vidět chtěla, ale protože se dalo předpokládat, nebo se i v reálu ukázalo, že získat lístek je velmi těžké, tak že jste ji nakonec kvůli tomu vůbec neviděla?

Lenka: Jo, určitě jo. Určitě jo. Protože buď jsem k tomu nakonec nějak přišla, že jsem se k tomu za delší dobu dostala, až ten boom opadl, že mě to třeba pustí a pak za nějakou dobu se na to podívám, pak si to najdu s odstupem času, až na to není nějaký nával.

JH: Jak vy jste si, Moniko, kupovala vstupenky na Rychlé šípy?

Monika: Já jsem se k nim většinou dostala, že už to někdo koupil a jedem.

RICHARD POVÍDÁ HISTORKU Z PŘEDSTAVENÍ PO PREMIÉŘE, JAK MU
BŘETISLAV RYCHLÍK ŘEKL, ŽE BÝVAJÍ VŠICHNI OŽRALÍ.

JH: A vy? (ZŘEJMĚ NA EVU)

Eva: Tak já, když to nevyhraju na plese, ne, ale obyčejně (nesroz.) kamarádku, která má to předplatné, a když jsem se pokoušela sehnat ty lístky na ty Rychlé šípy, to bylo taky ze začátku, tak jsem to vzdala, a pak jsem si, jak říkáte, počkala, a pak teprve až po čase se to dalo sehnat, a to už jsem si zašla rovnou sem.

JČ: A vám se třeba, Evo, stalo, že už jste něco propásla, že jste to třeba odložila na později, až opadne ten zájem, a pak jste zjistila, že už to nehrajou?

Eva: Ano, to už se mi stalo. Ale víc jako sázím opravdu na to, že si sem zajdu a koupím si ty lístky tady.

JH: Štěpánko, vy?

Štěpánka: *Já chodím taky na pokladnu si kupovat. Ale tak jak říká Eva, až opadne ten největší zájem a podívám se, tam je vidět, kolik těch lístků tam ještě je.*

JH: Zuzko, vy jste si někdy kupovala?

Zuzka: *Vůbec.*

JH: Vůbec. Vždycky to prostě bylo tak, že to k vám přišlo.

ZUZKA SOUHLASÍ.

JH: A Lenko vy? Přes internet?

Lenka: *I na pokladně. Ale je fakt, že i na té pokladně – já jsem ted' chtěla dárek pro mamku k narozeninám a byla jsem ve městě, tak jsem se stavila v divadle a ptala se paní, co vůbec mi může nabídnout, tak ten výběr takhle v průběhu, když se tam stavíte, tak ten výběr byl strašně malý, že koupit něco... kdybych prostě věděla stoprocentně, že přijdu a můžu koupit dárek, že můžu koupit lístek nebo dva do divadla, tak ta šance je hrozně malá. To prostě koupíte málokdy a ten výběr je strašně malý. Ted' jsme si koupily s kamarádkou lístky nahoru na balkon asi do třetí řady, a i když teda paní mi říkala, že nemusím mít strach, že z tama je krásně vidět, tak mě mrzelo, že jsme seděly, protože oni vlastně tam i nějak padali z toho podia, tam byly takové nějaké scény, a to jsme vůbec jako neměly ani šanci, a spoustu takových těch okamžiků jsme prokaučovaly, co jsme neviděly vůbec. Takže já osobně si na balkon – no možná do první řady jo – ale pak už dál si já lístky asi nikdy nekoupím. A to jsem slyšela o těch kukátkách, dokonce paní doporučovala, ale tam jakože ty grimasy těch herců a tak, tam prostě zaniká.*

JH: Takže když řeknete, že se na to nedá dostat, že už na to nejsou lístky, tak to znamená, že už nejsou lístky dole.

Lenka: *Většinou dole, no, jo. Já už bych si na balkon lístky nekoupila, protože jsem byla zklamaná. Ani ten zážitek nebyl celkově z toho takový, jaký by určitě byl dole.*

JČ: Byla byste ochotná jít na ten balkon výměnou za výrazně nižší cenu?

Jana: *Ne, ne, ne. Protože prostě když chci jít do divadla tak si to chci užít a jsem ochotná za to zaplatit, ale prostě asi tohle je, to je...*

JČ: Je tady někdo z vás kdo by se nechal odradit tím místem, když by to bylo na balkoně a třeba někde vzadu?

Richard: *Jo. Já jsem na balkoně byl, myslím, dvakrát třikrát. Jednou jsem zaskakoval za kamošovu manželku, a když jsem to srovnal s tím, že my jsme vlastně chodili do deváté řady, pak jsme to měli ve čtverce, tak to je něco úplně jinšího, to je sto a jedna.*

JČ: A je to čistě z těch důvodů, jak říkala tady Lenka, že třeba není úplně dobře vidět, nemáte přehled o tom, co se děje dole, nebo jsou tam ještě nějaké další důvody třeba, proč by vám to nevyhovovalo?

Richard: *Mně to zrovna vadilo kvůli tomu placu, no, zrovna že jsme byli v takovém místě, že jsem tam... nesedl jsem si tam dobře, jo. Takže tak. Takhle se mně dívá líp než takto.*

JČ: A jak jste ještě, Lenko, zmínila ta kukátka, že vám paní nabídla...

Lenka: *No, o tom asi velice nikdo neví, si myslím...*

JČ: To jsem se právě chtěl zeptat.

Lenka: *To protože já jsem tam vlastně - já už nevím, jestli jsem si to objednávala přes... - já jsem volala asi do toho divadla, teď si nejsem úplně jistá, protože ta paní mi to nabízela na ten balkon a já jsem prostě nechtěla, a ona mě říkala, že to máme zkusit, že to není špatné místo, a když neuvidíme dobře, tak si můžeme půjčit tu divadelní kukátku, že to prostě zas jakože, že uvidíme jakobychom seděly vepředu. A když jsme tam vlastně přišly, tak já jsem se ptala u vchodu, vlastně jak dáváte lístky, tak tam slečny nevěděly, řekly, že se máme zeptat jinde...*

JČ: Nevěděly vůbec?

Lenka: Řekly, že se máme zeptat prostě v šatně. Tam to taky bylo takové, že jedna paní nás odkázala na druhou, ale jako v pořádku, není to evidentně běžné, že se to půjčuje. Tak nakonec kamarádka už to chtěla vzdát, že si to nebude půjčovat, ale já jsem na tom trvala, takže jsme si to za zálohu půjčily, ale v podstatě, pro mě jako to kukátko až zas tolik neřeší. Sice vidíte, fakt, jakože, já ráda vidím tu mimiku těch herců, což bych shora bez toho kukátka neviděla, takže na to to bylo fajn, ale abych se přesto kukátko dívala na celé překvapení je pro mě blbé. Není to ten zážitek, protože se díváte na jedno místo, nevidíte tam celé to jeviště. Já třeba mám ještě brýle a kamarádka brýle nemá, má dobré oči, a když jsme si potom ty informace předávaly, tak vnímala to úplně stejně jak já. Že to není tím, že bych viděla hůř než ona, ale prostě není to tam ono nahoře. Není to takové.

JČ: Je tady někdo z vás kdo věděl o tom, že jsou ta kukátka k dispozici?

Jana: Já vím.

JČ: A jinak vy jste to, Evo, Štěpánko, nevěděly?

Eva: Nevěděly.

Štěpánka: My jsme ještě tu potřebu neměly se nějak shánět, ale tak napadlo by nás, že lze si tam půjčit.

JČ: Napadlo by vás to, že tam ta možnost bude?

Štěpánka: Určitě.

RICHARD VZPOMÍNÁ BURZU LÍSTKŮ NA WEBU SD A CHVÁLÍ TO JAKO DOBROU VĚC. LENKA ALE ŘÍKÁ, ŽE TO MOC NEFUNGUJE, PROTOŽE TO KAŽDÝ CHCE HLAVNĚ POUZE VYMĚNIT. RICHARD ŘÍKÁ, ŽE NA DOBRÉ PŘEDSTAVENÍ MUSÍ ČLOVĚK SHÁNĚT TAK DVA TŘI MĚSÍCE DOPŘEDU.

JH NA DOTAZ ODPOVÍDÁ, ŽE V ROCE 2018 BYLA ZAPLNĚNOST SD KOLEM 85 PROCENT A ZMIŇUJE KUPONOVÉ PŘEDPLATNÉ OD PŘÍŠTÍ SEZONY, KTERÉ BUDE NA ŠEST PŘEDSTAVENÍ A PŮJDE SI VYBRAT NA KONKRÉTNÍ DNY. BUDE

ZA VÝHODNĚJŠÍ CENU, ALE NEBUDE ZASE ZÁRUKA MÍSTA LOGICKY. KUPON PŮJDE VYMĚNIT ZA VSTUPENKU NA TO DANÉ PŘEDSTAVENÍ.

V ČASE 1:31 MÍŠA ODCHÁZÍ, PROTOŽE JÍ JEDE AUTOBUS.

JH: Víte o tom, že nabízíme ještě jiné služby, než je to kukátko?

Richard: *Program.*

JČ: A když nevíte, napadlo by vás třeba, co by to mohlo být? Tak jak jste říkali, někdo tady řekl, že by to kukátko celkem očekával, tak pokud nevíte, troufli byste si uhodnout, co by to třeba mohlo být, co by se dalo k tomu očekávat?

TICHO, NIKDO NEODPOVÍDÁ.

JH: Nabízíme i naslouchátka, nebo sluchátka. Pro ty kdo hůř slyší a nejenom pro ně, samozřejmě pro kohokoliv kdo potřebuje a chce, třeba pro mě když mám zánět dutin a neslyším, takže to je další z možností jak rozšiřujeme služby.

Richard: *To je dobrý.*

JH: Respektive toto je služba, kterou už máme dlouhodobě, ale málokdo o ní taky ví, tak to zjišťuju na vás.

Štěpánka: *Možná by bylo dobré, kdyby to ti, kteří stojí u vchodu, to třeba říkali.*

JH: Tak ono kdyby každému říkali, že máme naslouchátka, tak by se někdo mohl i urazit.

Richard: *To asi jo, ale spíš na těch webovkách bych to někde tam dal.*

JH: A kde byste to na těch webovkách hledal?

Richard: *Já bych to dal sem tam, občas, někde hned do těch aktualit, nebo na začátek, dycky tam někdy jednou za čtvrt roku to tam, jako že se to nabízí a zase pak znova.*

JČ: Jako že by to vyskočilo někde na vás?

Richard: Že by to vyskočilo na toho, kdo si tam najede na ty webovky, tak by to na něho vpodstatě vyplazlo.

JČ: Co si myslíte vy ostatní?

Jana: Já bych to dala na pokladnu klidně.

Richard: Anebo na pokladnu, taky. No, když si tam jedete pro ty lístky někde to tam vylepené Nabízíme, trochu graficky to slušně zpracovat, a klidně to tam může být, že to tam toho člověka trefí do očí. Je to tak. Hromada lidí chodí pro lístky na pokladnu.

Štěpánka: A kor ti starší možná, šak ti mladí zas ty naslouchátka nepotřebují.

Richard: No šak jo, že ti starší tam na tu pokladnu chodí, většinou, to je fakt.

RICHARD DÁLE VYPRÁVÍ, ŽE SE MU NA SD LÍBÍ, ŽE TO JE TAKOVÉ RODINNÉ DIVADLO, TAKOVÉ FAJN DIVADLO. SROVNÁVÁ SE ZLÍNEM, KDE SI LIDI CHODÍ JAKO DO SOKOLA, TROUSÍ SE I PO ZAČÁTKU PŘEDSTAVENÍ A TAK.

JČ: Když jsme zmínili to kino, a jak říkal Richard, že dá stovku i víc za lístek do kina, dovedli byste říct nějaký rozdíl v té návštěvě kina a divadla? Co to pro vás znamená?

Štěpánka: Tak jistěže, člověk, když jde do divadla, tak má takový ten slavnostnější pocit. A tady Slovácké divadlo je takzvaně útulné, když přijdete, tak máte takový pocit příjemného ovzduší...

OSTATNÍ SOUHLASÍ

Štěpánka:... kdežto do kina to je spíš taková fádní věc.

Richard: Spíš to kino můžu vidět kdekoliv, dneska už na internetu si to stáhnou, v televizi, kdežto to divadlo, ten okamžik je jedinečný.

JČ: Zuzko, vy do kina chodíte? Vy jste říkala, že vás to divadlo až tak netáhne.

Zuzka: *Já do kina chodím hodně často.*

JČ: A čemu dáváte přednost, nebo co vás na tom kině láká víc, než na tom divadle?

Zuzka: *Tak já filmy mám hodně ráda a často je sleduju, jsem na to víc zvyklá, že prostě tam se to hraje a v tom divadle, já nevím, takový prostě, jak tam hrajou ti lidi, tak nemám prostě takový pocit z toho.*

JČ: Že to pro vás není dost opravdové, myslíte to takhle?

Zuzka: *Hm, já ani nevím, jak to mám říct. Ale radši do toho kina bych si zašla než do divadla.*

JČ: Dalo by se říct, že je pro vás pohodlnější to kino? Že se nemusíte strojit, není to taková společenská událost jako to divadlo? Takže i to může hrát roli, že to je takové jednodušší, můžete přijít, v čem chcete, jak chcete?

Zuzka: *Ano, ano. To taky.*

JČ: Moniko, vy to máte taky tak podobně?

Monika: *U toho kina je to takové, že se třeba odpoledne rozhodnu a večer jedu. Že to je taková rychlozáležitost, vidím, co zrovna je, věřím tomu, že tam zrovna to místo je, vidím to tam, tak je to takové rychlejší, ale do toho divadla to vlastně musím plánovat tak nějak dopředu. Já mám třeba divadlo ráda taky, ale je to taková spíš záležitost, já nevím, jednou dvakrát do roka, když přitom do toho kina můžu třeba dvakrát do měsíce, je to jednodušší.*

JČ: Máte na to ještě nějaký jiný názor někdo?

Richard: *No je to každé něco jiného.*

JČ: Tak se vrátíme k divadlu. My jsme se tady celou dobu bavili o představeních vesměs na hlavní scéně, co třeba Malá scéna? Byli jste někdy na něčem na Malé scéně?

Richard: *Já ne. Já teď půjdu poprvé.*

JČ: A proč jste nebyl ještě?

Richard: *Já nevím. Nikdy mě to nějak... A přitom tam byly představení, které jsem si říkal „Jo, to bude dobrý“. Bůh masakru? To chodilo na Malé scéně. Žena říkala „To bylo výborné,“ viděla to někde, film byl myslím, a já jsem to neviděl, no nikdy jsme se k tomu nedostali, vždycky bylo něco jinějšího, a tak.*

JČ: Takže nedalo by se říct, že by vám něco vyloženě nebránilo, ale že by na té Malé scéně pro vás nebylo nic tak atraktivního, jako na té hlavní scéně, o tom to nebylo?

Richard: *Ne, vždycky tam bylo nějaké představení, co si myslím, že bylo skvělé. Ale nějak to nevyšlo. Ono to předplatné má jednu výhodu – koupíte si to, takže už jste na tom, že do toho divadla půjdete. Už jste víc nakloněni tomu, že do toho divadla půjdete, než k tomu, abyste si rozmýšlel, jestli ano nebo ne. Je to dobré na to, že to toho člověka nutí tam jít.*

Eva: *Když to máte, proč toho nevyužít.*

JČ: Vy jste, Štěpánko, byla někdy na Malé scéně se na něco podívat?

Štěpánka: *Ne.*

JČ: A proč ne? Víte o tom, že se hraje i na té Malé scéně, nebo co zhruba?

Štěpánka: *Vím, že jsem se na něco chystala, ale nebyla jsem.*

JČ: A myslíte si, že na té Malé scéně se hraje trochu jinak, než na té hlavní?

Štěpánka: *Já si myslím, že ne, že je to stejné.*

JČ: Ani třeba styl, vnímáte tam nějaký rozdíl?

Štěpánka: *Já si myslím, že je to stejné.*

JČ: Takže když přemýšlíte, jestli navštívíte nějaké představení, tak pro vás nehraje roli, jestli je to na Malé nebo hlavní scéně.

Štěpánka: *Moc ne.*

JČ: A vy třeba, Jano?

Jana: *(nesroz.)*

JČ: Vy navštěvujete i Malou scénu?

Jana: *Jo, jo, (nesroz.)*

JČ: Tak Evo, vy třeba?

Eva: *Já se přiznám, že tu Malou scénu nijak nespojuju se Slováckým divadlem.*

JČ: A jak to?

Eva: *Když jsem se párkrát třeba dívala, co tady hrají, byly to zajímavé názvy, ale nebylo to pro mě divadlo jako takové.*

JČ: A jak to myslíte, můžete to upřesnit?

Eva: *No, možná že ta moje myšlenka je mylná, je pravda, že jsem tady na žádném představení ještě nebyla, ale já mám divadlo spojené s takovým prostorem, takovým tím, tou atmosférou, tady, nevím, nevím.*

Jana: *Je to takové klubové.*

Lenka: *Ale takové osobnější, jste zase blízko těm hercům.*

Jana: *Ano, ano, jo.*

Eva: Říkám, nedokážu si to představit, nebyla jsem tady, ale když jdu na představení, tak jdu do Slováckého divadla.

JČ: Já si myslím, že takových lidí bude víc, kteří to vnímají tak podobně jako vy, a proto jsem se na to ptal, jestli tam je ten rozdíl v tom vnímání hlavní scény a Malé scény. Tak jak přesně vy jste to teď vystihla, že tady to pro vás není takový povznášející nebo natolik atraktivní zážitek tím, že je to jak Jana řekla taková „klubová“ záležitost.

Richard: A já se na to těším zas. Protože říkám, zamlada jako študák jsem chodil na to Háčko, na Provázek, do Rubínu, a to byly všechno malá divadla, takže jo, celkem se na to těším, že se na něco takového podívám.

JH: Víte to, že Slovácké divadlo hraje i v jiných prostorách než ve Slováckém divadle?

Richard: Jo, nějaká off scéna.

JH: Off scéna, ano, správně.

Richard: Jo, na webu je to. Něco se hraje někde na UNESCO Úča musí pryč.

NĚKOLIK LIDÍ PŘITAKÁVÁ.

JH: Ano, je vidět, že to opravdu sledujete, ty webovky, to jsem ráda. Zuzko, nezaujalo by vás divadlo, který se nehraje vůbec právě v divadle? Věděla jste to, že hrajeme i mimo divadlo?

Zuzka: Ano, jsem byla na těch Rychlých šípech a to bylo...

Richard: Na Bukovině.

JČ: A tady tohleto jsou opravdu specifické prostory, třeba ta Úča musí pryč, to se hraje opravdu ve školní třídě.

JH: A je to z prostředí třídních schůzek.

Jana: *A je to vyprodané.*

Richard: *Ano, mě to zajímalo, a pořád je to furt, furt, furt. (VYPRODÁNO).*

OSTATNÍ MLUVÍ JEDEN PŘES DRUHÉHO O VYPRODANÉM PŘEDSTAVENÍ.

JH: Třeba kam chodíte ve volném čase? Třeba ta inscenace Večer na psích dostizích vznikla vyloženě pro klubovou scénu na Míru, což je takový – já bych to nazvala rockový klub, ale je pravda, že jsem tam nikdy nebyla jakožto na rockovém... To bude tím, že jsem tady nevyrůstala, já nejsem původem odsud, já jsem do rockových klubů chodila jinde. Proto si to troufám tak nazvat, protože to na mě působí podobnou atmosférou, jako jsme chodili do Cosa Nostry. Tak jestli by vás třeba nezaujalo i toto. Mám trošičku pocit, a klidně mně ho vyvraťte, že to tak není, že možná vnímáte divadlo že to je taková nuda, že musíte být moc nastrojená, že to není nic, kde byste se mohla uvolnit...

Zuzka: *No, to taky vlastně, že se tam taky musím jako strojit, ale když tam jsem, tak to opravdu musí být ta komedie, abych se u toho zasmála, ale kdyby to bylo někde jinde, někde, tak bych na to možná taky i zašla. Asi kdyby to třeba bylo někde venku, tak to možná ještě lepší.*

JČ: *A věděla jste tady o té off scéně? Třeba konkrétně o tom Úča musí pryč, nebo celkově, že teda hraje SD i mimo, a teď nemyslím zrovna tu Bukovinu, ale opravdu i v těch takových netradičních prostorech, kde hraje opakovaně?*

Zuzka: *Nevěděla jsem to.*

JČ: Vy, Moniko, jste to věděla?

Monika: *Taky ne.*

JČ: Štěpánko, Evo, vy jste věděly?

Štěpánka: *Ano, četla jsem to ve Slováckých novinách, že to tam je napsané. Jenže mně to časově nevychází (nesroz.)*

EVA NAVRHUJE, JESTLI BY PRO ZUZKU S MONIKOU NEBYLO LEPŠÍ JÍT NA DIVADLO DO KINA, TŘEBA NA NORMÁLNÍHO DEBILA. JH SI MYSLÍ, ŽE TO JE JEDNO, COŽ POTVRZUJE VZÁPĚTÍ I ZUZKA S MONIKOU A JH TO UZAVÍRÁ S TÍM, ŽE DIVADLO NENÍ TVAR, KTERÉ BY JE VYLOŽENĚ ZAJÍMAL.

RICHARD POVÍDÁ, JAK SE DO MALÝCH DIVADEL NAUČIL CHODIT JAKO STUDENT V BRNĚ A MYSLÍ SI, ŽE TO JE NEJLEPŠÍ ZPŮSOB, JAK PŘITÁHNOUT MLADÉ LIDI.

EVA SI MYSLÍ, ŽE HODNĚ ZÁLEŽÍ I NA TOM, JESTLI CHODÍ RODIČE, RICHARD SOUHLASÍ, OSTATNÍ POSTUPNĚ TAKÉ.

DÁL PROBÍHÁ DISKUZE O JEDNOTLIVÝCH ŠKOLÁCH, TRADICÍCH CHOZENÍ NA DIVADLO APOD.

CO SE VÁM VYBAVÍ, KDYŽ SE ŘEKNE „DIVADLO“?

Richard: *Živé představení.*

Monika: *Tak, nic na plátně, prostě že bych to tak prožívala s těmi herci.*

Zuzka: *To živé představení a výlet se školou.*

Štěpánka: *Že tam hrajou ti herci.*

Eva: *Autentičnost, bezprostřední kontakt.*

Jana: *Obdiv.*

Lenka: *Kontakt. A neočekávané situace pro herce.*

DÁL LENKA MLUVÍ, JAK SE JÍ LÍBÍ, ŽE I KDYŽ VIDÍ NĚJAKÉ PŘEDSTAVENÍ OPAKOVANĚ, TAK VŽDYCKY JSOU TY SITUACE ZAHRANÉ TROCHU JINAK.

NÁSLEDUJE VYPLNĚNÍ ZBYTKU DOTAZNÍKŮ. JH DÁL VYSVĚTLUJE
ÚČASTNÍKŮM SYSTÉM PŘEDPRODEJE.